

Múltam, jelenem, jövőm

Legyen ez az írás egy terápia, hiszen a hétköznapiakban annyira másra terelődik a figyelem, mint arra, hogy a belsőnkkel törődjünk, folyamatos időhiánnyal küzdünk, és mindig van valami előbbre való, sürgősebb feladat, mint az, hogy „magunkkal legyünk elfoglalva”. Ezért írok most, mert szükségem van rá, hogy írjak, és mert bízom benne, hogy másnak is szüksége van arra, hogy olvassa, amit írok, hiszen számomra mindig megnyugvást hozott, ha hozzám hasonlókról olvashattam.

Ha valami miatt nehéz írni saját magunkról, tulajdonképpen azért, mert abban nem lehet semmi szépítés, fiktív elem vagy ferdítés. Az írók a történetüket a saját érzéseikből építik, mindig benne van az ő személyiségük is a könyvben, de egy karakter mögött, aminek nevet adnak, kinézetet, megváltoztatják, érdekessé teszik. Itt most nincsen karakter, nincsen változtatás. De ez úgy gondolom, hogy meg is könnyíti a dolgot, legalábbis számomra. Régóta szerettem volna már írni, de nem tudtam, hogy pontosan miről és milyen formában írjak, csak azt, hogy van mondanivalóm és olyan gondolataim, amit szeretnék másokkal megosztani. Ennek legkönnyebb formája, ha csak tisztán magamról írok, mert ha magamról tudok írni, akkor később majd tudok másról is. Mostanában sok jogelméleti szöveget olvastam, ahol a szerző előre jelezte, hogy miről fog írni és hogyan, én nem igazán tudom előre megmondani, csak a körvonalakat tudom, és azt, hogy milyen összképet és benyomást szeretnék átadni az írásommal. Amiről mindenképpen szeretnék beszélni, az az, hogy hova tartozom és hova szeretnék tartozni, mert úgy gondolom, a hétköznapi küzdelmeket ennek a két tényezőnek a konfliktusa határozza meg.

Egy gimis rendezvényen megkérdezték tőlünk, hogy ki miben hisz, és én azt mondtam, hogy hiszek Istenben, de hiszek az olyan hétköznapi dolgokban is, mint a szerencse vagy a szorgalom. Úgy érzem, hogy nagyon sokféle hívő ember van a világon, és nem lehet egyértelmű szabályokkal meghatározni, hogy mitől keresztény valaki. Furcsa, mert én nem szoktam sokat templomba járni, és Bibliát olvasni sem, nem emiatt érzem azt, hogy hívő vagyok. Senkit sem szeretnék kritizálni, de számomra furcsa és megkérdőjelezhető, hogy az általam hívőként vagy akár egyházi tisztségviselőként ismert szülők gyerekeinek természetes a hazugság, a megcsalás, a durva részegség. Nem gondolom azt, hogy aki hívő, annak teljesen puritán életet kellene élnie, de nem az lenne jó, ha ezek az emberek példát mutatnának? Számomra, aki hívő, az tiszta, és valamiben különböznie kell a hívőnek attól, aki nem az, hiszen emiatt néz fel rájuk az ember, és akar hasonló lenni hozzájuk, és egy közösséget alkotni velük. Én nem gondolom, hogy példamutató életet élek, de szeretnék ilyen életet élni,

azonban ebben nem feltétlenül nyújtanak követendő példát számomra ezek a személyek. Elgondolkodtató Ferenc pápa idézete, miszerint nem kell hívőnek lenni ahhoz, hogy valaki jó ember legyen, és el lehet követni a legszörnyűbb bűntetteket is Isten nevében, úgy gondolom, ez egy nagyon szép idézet, és valóban nem a kereszténység a mérőfoka annak, hogy ki a jó ember, de ezzel szemben az is mérlegelendő, hogy nem vált-e kevésbé jelentőssé vagy hangsúlyossá a vallásosság, és az, hogy az emberek bátran és határozottan hívők legyenek. Mintha az, hogy valaki keresztény, már más értéket képviselne, mintha kicsit szégyenkeznie kellene miatta az embernek. Én hiszek Istenben, és ez számomra nagy biztonságot ad, mégis valamiért nehéz beszélni a hitünkről és felvállalni azt.

Hiszek a szorgalomban, valószínűleg túlságosan is. Egyetemista vagyok, és jogot tanulok, amihez elengedhetetlen a szorgalom. Gimnázium alatt és általános iskolában is kitűnő tanuló voltam, és mindig mindenért keményen megdolgoztam, így sok iskolán kívüli dologban is sikeres voltam. Valószínűleg ez „tanított” arra, hogy a dicséret és az újabb sikerek gondolata motiváljon. Az, ha valaki büszke volt rám és megdicsért a mennybe röpített, és ezek után csak még elszántabban küzdöttem, amit, akármennyire stréberesen is hangzik, nagyon élveztem. Ha elfogyott az erőm, felidéztem azoknak a tanáraimnak a dicséretét, ami a legtöbbet jelentette számomra, például, a történelem tanárom azt mondta nekem, hogy én vagyok pályafutásának legsikeresebb diákja, pedig ő igazán nem osztogatta sűrűn a magasztos dicséreteket.. Visszagondolva, lehet, hogy a siker és a kiemelkedni vágyás megszállottjává váltam, megmosolyogtató például, hogy egy általános iskolás helyesírási versenyre elolvastam a helyesírási szótár szavainak jegyzékét, és kiírtam a nehéz helyesírású szavakat. „Szeretném magam megmutatni”, Ady szavai igazán illenek rám, mert ez az én legnagyobb célom, hogy kiemelkedhesek, valamiben igazán jó lehessenek, és, ha én már nem élek, valami igazán nemes és nagy dologról emlékezzenek rám. Valószínűleg ez nagyon hiú és nagyképű kijelentés, és akik ismernek, valószínűleg nevetnének rajta, hogy én ilyet le mertem írni, én, aki a barátja családjának nem mer szólni, ha éhes, és sokszor még a távolabbi rokonaival beszélgetve is zavarban van. Nagyon régi vágyam, hogy híres legyek, régen színésznő szerettem volna lenni, mert valami hihetetlen vonzerőt érzek a színház iránt, bár sajnos nem igazán vagyok ösztönös tehetség sem a táncban, sem a színjátszásban. Mégis vonzz, talán amiatt, mert a színész, akárhogyan is érzi magát, a színpadon küzd és elvarázsolja az embereket, egy felfokozott, izgalmas világban él, ami színesebb, összetartóbb és bizonyára sokkal nehezebb is, mint a való világ. Jártam színjátszó körbe, és úgy érzem, az volt életem legboldogabb időszak, a hosszú próbák, az, hogy egységben alkottunk valamit, és ez

örülök is neki persze, mert úgy érzem, hogy annyira gyors világban élünk, amiben a mély érzelmek egyre inkább elhalványulnak, a mély boldogság, a sajnálat vagy az együttérzés, és azt tudom, hogy én sosem fogok tudni elsiklani az érzelmek felett, mindig tudok majd igazán szomorú és boldog is lenni. Úgy érzem, hogy emiatt viszont túlgondolom a dolgokat, szavakat, nézéseket, hangsúlyokat sokkal többnek képezek, mint amit valójában jelentenek, ezzel sok terhet okozok magamnak, és marcangolom önmagamot. Volt már többször, hogy azt éreztem, hogy kirekesztenek a barátaim, és onnantól minden apróságban ennek az igazolását láttam, például, hogy ketten beszéltek meg egy programot, mert tudták, hogy én nem érek rá akkor, én mégis teljesen kétségbe estem, és nem nyugodtam addig, amíg rá nem kérdeztem, hogy akkor biztosan barátok vagyunk-e még.

Az is az önértékeléssel kapcsolatos probléma, amivel küzdelemben állok, hogy egy kicsit minden társaságomnál úgy érzem, hogy kilógok onnan. Sosem gondoltam azt, hogy magányos vagyok, sőt, igazából nagyon szerencsés vagyok, mert mindig nagyon értékes és odaadó barátaim voltak, a legjobb barátnőmmel már óvoda óta (kis mosolyzúnetekkel, ami a lány barátságoknál nem ritka) barátok vagyunk, úgy érzem, ő igazán ismer engem, és nagyon hasonlóan gondolkodunk a világról. Ennek ellenére egy kicsit minden csapatban kívülállónak érzem magamat, vagy azért, mert nem vagyok elég nyitott, vagy mert nem vagyok eléggé bulis, vagy mert nem vagyok eléggé menő, vagy mert nem vagyok elég okos. Tudom, hogy ezek saját magam által kreált problémák, de valamiért azt érzem, hogy a világ is a tökéleteset várja, a fiataloktól pedig különösen azt, hogy nyitottak, magabiztosak, extrovertáltak, modernek legyünk. Pedig logikusan belegondolva, hogy is lehetne valaki minden társaságba tökéletesen beleillő, inkább annak kellene örülnöm, hogy sok helyen szeretnek, és szeretnék, hogy az ő csapatuk tagja legyek, még ha nem is vagyok mindenben a „leg”.

Ami engem igazán dühít, és ez ahogyan én tudom, egy generációs probléma, hogy nehezen tudom fenntartani a figyelmemet, és egy dologra koncentrálni. Filmnézés közben telefonozok, ha telefonon beszélek valakivel, közben megnyitom az instagramot, mert úgy érzem, ha csak egy dolgot csinállok egyszerre, az nem köt le eléggé. Ez valószínűleg a felgyorsult világ tünete, de rémisztő észrevenni magamon például, hogy egy egyetemi előadást csak gyorsítva tudok végig hallgatni, mert idegesít a normál beszéd tempó, vagy, hogy idegesít ha valaki lassan sétál, még ha nem is kell sietni, de azt érzem, hogy feleslegesen megy az idő.

Állítottam be napi másfél órás képernyőlimitet a telefonomra, de természetesen túlléptem, pedig már ebbe is félelmetes volt belegondolni, hogy én 24 órából másfelet a telefonomat görgetve töltök. Ez egy olyan probléma, amin még nem sikerült felülemelkednem, de

dolgozom rajta, mert nem akarok függő lenni, a valóságot akarom megélni, és a saját tempójában, nem felgyorsítva.

Sok velem egykorúnak van párja, és mivel nekem is van barátom, akivel már több, mint két éve vagyunk együtt, tudom tanúsítani, hogy nehéz ilyenkor „jól” párkapcsolatban lenni. Lehet, hogy csak én érzem ezt, de pont olyan idős vagyok, hogy még nem vagyok elég határozott azzal kapcsolatban, hogy pontosan meddig megyek el a kapcsolatom kedvéért, és mennyit engedek el magamból, de már nem is vagyok 15 éves, akinek még alig van kiforrott akarata, és „tudatlanul boldog” a barátjával. Nagyon fontos számomra a barátom, és hihetetlenül hálás vagyok érte, de sokszor felmerül bennem, hogy helyesen döntöttem-e, amikor engedtem egy-két vitakérdésben a békesség kedvéért. Akkor úgy éreztem, hogy annyira új nekem Budapest, és minden pontja, pillanata kötődik a barátomhoz, és képtelen vagyok úgy felutazni, hogy nem vele vagy hozzá érkezem, és, hogy nem engedhetem el azt a kapcsolatot, ami ilyen nagy biztonságot ad nekem, hogy inkább szemet hunytam olyan problémák felett is, amiért mások már szakítottak volna. Olyan különbségekre gondolok például, mint egymás barátaihoz (tulajdonképpen az én fiú barátomhoz és baráti társaságomhoz) való ellenséges viszony, vagy az, hogy ő hogyan és mennyit bulizik vagy iszik. Az is nehezíti, hogy meghatározzam a saját határait, hogy könnyen megharagszom, viszont nagyon könnyen meg is bocsátok, és a veszekedésből pár óra múlva azt hozom ki, hogy bár nekem esett rosszul valami, a végén nekem lesz büntudatom, hogy megharagudtam, és azt szeretném, hogy kezdjünk tiszta lappal, megnyugszom azzal, hogy kicsikarok egy „többet nem fog ilyen előfordulni” ígéretet, és ott, abban a pillanatban elégedett is vagyok ezzel. Nem tudom, hogy ez mire utal, arra, hogy túlságosan félek kiállni az akaratom mellett, és tartok attól is, hogy egyedül leszek, vagy azt, hogy mi tényleg együtt kell, hogy legyünk, mert akik ennyi nehézséget megoldottak, és ennyire szeretik egymást, ők biztosan összetartoznak.

Egyre inkább azt érzem, hogy ami a legjobban meghatároz engem, az a családom, és ez büszkeséggel tölt el. Már leírtam, hogy úgy érzem, hogy az értékek kezdenek elmosódni, és bagatellizálódni, kicsit úgy érzem, hogy a fiataloknak és a családjuknak a kapcsolata is ilyen. Én nemcsak azt érzem, hogy fontos számomra a családom, hanem azt is, hogy észrevétlenül, apró és fontos cselekedetekben is meghatározza a gondolkodásom és a döntéseim. Úgy érzem kicsit, hogy amikor megnyilvánulok, a családomat is képviselem, ami furcsán hangozhat, de én büszke vagyok arra, hogy én mindenhova viszek melegruhát, mert anya megtanított erre, vagy ha a barátommal vásárolok, és én fizetek, akkor próbálom rábeszélni minden

finomságra, és biztatom, hogy válasszon bármit, amit kíván, ahogy apukám szokta velem. Megmosolyogtató, hogy az ízlésem is kicsit hasonló a szüleiméhez, a barátom ki is nevetett, hogy én nem ismerem azokat a meséket, amiket ő nézett gyerekkorában, de ő se az enyémekeket, mert azokat még a szüleink nézték. Valószínűleg van benne igazság, hiszen a kedvenc mesém a Frakk, a macskák réme, és a legjobb barátnőmmel pedig a legnagyobbakat a szüleink-féle retro zenére bulizunk, Hungáriára vagy Abbára. A család számomra igazán nagy biztonságot ad, tudom, hogy ha az ország bármely pontján ott ragadok, apa azonnal eljön értem, és bárhova megyek, anya uzsonnát csomagol nekem, és ha nem ágyazok be, mielőtt elmegyek, ő megcsinálja, mire hazajövök. Én igazán gyereknek érzem magamat, még 20 évesen is, hiszen, ha bármi problémám van, a szüleimre számítok, és ha valami bajt okozok (például a kollégiumban beteszek egy műanyag foggantyús lábast a sütőben, és vészesen erősödik a füst és a műanyagszag, valamint, a nem túl kellemes következményekkel járó téves tűzriadó esélye is nő), rögtön arra gondolok, hogy anyáék mit fognak szólni. Hálás vagyok érte, hogy ilyen egységben élünk a családommal, és bízom abban, hogy egyszer én is olyan biztos pontot és támaszt jelenthetek majd valakinek, mint amelyet számomra a szüleim jelentenek.

A jövővel kapcsolatban nagyon idealista és maximalista elvárásaim vannak, úgy érzem kicsit ebből a szempontból is még gyerek vagyok, hiszen „mindent akarok”, valami olyat szeretnék véghez vinni, amivel „megváltom a világot”, amivel segíték és jó irányba mozdítottam el a dolgokat, szeretnék valakinek az „őrangyala” lenni, és hallatni azoknak a hangját, akik elesettek. Már most, joghallgatóként vannak olyan dolgok, amiket meg akarok változtatni, ha végzek, bár tudom, hogy ezek idealista álmok, hiszen attól, hogy jogász vagyok, nem módosíthatok törvényt, mégis elkötelezett vagyok például, hogy a pályaudvarokon és a buszmegállókban ingyenessé tegyem a mosdót, vagy, hogy a hátrányos helyzetű gyerekek színvonalas oktatását támogassam. Az, hogy a jogon belül pontosan mivel szeretnék foglalkozni, még nem kristályosodott ki teljesen, mert még sok olyan jogi tárgy van, amit később kezdünk majd tanulni. Amiről most úgy érzem, hogy közel áll a szívemhez, az a gyermekjog. Egy nyaraláson láttam egy gazdag lakóparkban játszani a kisgyerekeket, és elgondolkoztam rajta, hogy mennyire nem is látható rajtuk, hogy gazdagok, semmi nagyképűség, lenézés nincsen bennük, csak később kezdenek el bennük tudatosulni a családjuk helyzetével vagy neveltetésükkel kapcsolatos dolgok. Ezzel kapcsolatban bennem az tudatosult, hogy a nehéz helyzetben lévő gyerekek mennyire kiszolgáltatottak, mennyire nincsenek tudatában annak, hogy mi a helyes és mi nem. Ha bűncselekményt követnek el,

azért a környezetük nyomása és a családjuk nézete tehető felelőssé. Ezeket a védtelen gyerekeket és fiatalokat szeretném megvédeni, és esélyt adni nekik, hogy helyzetükön felülemelkedjenek. 2035-ben, ha minden jól megy, már dolgozhatok ügyvédként, ekkor leszek 30 éves. Szeretnék egy nagy esküvőt, és ekkor már lehet, hogy családot is, de a 20-as éveimben még biztosan nem szeretnék kisgyereket, egyrészt, mert még magamat is gyereknek érzem, másrészt, mert én még nagyon soká fogok stabil keresetettel rendelkezni, valamint, szeretnék előtte nagyon sok élményt szerezni, utazni, sikereket elérni a munkámban, bulizni, a barátaimmal lenni, kicsit önző módon a saját életemet 100%-ig megélni, hogy ne bánjak meg semmit, hogy elmaradt, amikor már anyuka leszek.

Mindig is arra vágytam, hogy különleges és izgalmas életem legyen. Magyarországon szeretnék élni, valószínűleg Budapesten. A baráti társaságomban is sokan vannak, akik külföldön szeretnék dolgozni, és abból a szempontból persze mérlegelendő, és lehet jó döntés, hogy több és jobb lehetőségem lenne ott, hiszen jogi diplomával, ha a szükséges szinten beszélem a „jogi angolt” valószínűleg egészen más színvonalon élhetnék, de valahogy ez engem mégsem vonzott sosem. Ha külföldön nyaralok, és hazafelé úton átlépjük a határt, biztonság érzetem lesz, és úgy érzem, hogy hazaértem. (emellett persze szomorú vagyok, hogy a nyaralás véget ért). Dühít az országnak a helyzete, az, hogy mennyi mindenben lehetnék jobbak, hiszen a lehetőségeink (például oktatás színvonala, vagy a budapesti metró hálózat fejlettsége) megvannak rá, mégsem elég gyorsan fejlődő és csábító jövőbeli életet biztosító hely a fiataloknak Magyarország. Elkeseredéssel tölt el, hogy versenyképes szakon tanulok, a várható fizetésem, főleg kezdőként koránt sem lesz versenyképes, úgy érzem, a tanuló fiatalok nincsenek igazán megbecsülve itthon, nem is beszélve arról, hogy ahhoz, hogy saját lábra álljunk, olyan elképesztő mennyiségű pénzre lenne szükségünk, amit friss diplomásként előteremteni lehetetlen. Ennek ellenére én mégsem szeretném itt hagyni Magyarországot, bár ez is hiú és idealisztikus vágy, de szeretnék valamit tenni érte, hogy jobb legyen itthon, hiszen, ha elmennék innen, kicsit úgy érezném, hogy becsaptam valakit, és nem voltam hűséges. Nem hagynám itt a családomat, a barátaimat, Budapestet, a magyar művészetet (mozit, színházat), a magyar irodalmat, a magyar nyelvet és a magyar ételeket sem. Hiszem, hogy ha „magyarul érzek, magyarul félek”, akkor mindig itt leszek itthon, és ahogyan magamat ismerem, a honvágygal és az elszakadással nem tudnék úgy megküzdeni, hogy egy másik országot érezzek az otthonomnak.

Ahogy visszaolvasom, amiket leírtam, egyszerre tölt el boldogság és büszkeség, és egyszerre szégyen. És mindkettő amiatt, hogy ezeket a dolgokat így leírtam magamról, sok olyat

elmondtam, amit sosem konkretizáltam magamban, és voltak olyan dolgok, amik már nagyon régen, majdnem szó szerint megfogalmazódtak bennem. Ma már bárki bármit mond, tulajdonképpen lehet kritizálni érte, nincs olyan poszt vagy nyilatkozat, fénykép, ami ne lenne megosztó. Én ezért csomagolom általában „aranypapírba” a véleményem, és persze azért, hogy ne bántsak meg vele másokat, és a számomra amúgy is érzékeny és nehéz témák miatt ne érjen plusz kritika. Most igazán őszinte voltam, és habár zárkózott vagyok, bízom abban, hogy a történetemet elolvasva most mégis kicsit megmutathattam, hogy milyen vagyok. Ez az írás egy biztonságos burok volt, és én igazán hálás vagyok ezért a lehetőségért.